

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 8/09-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. januára 2009 predbežne prerokoval sťažnosť P. K., Č., zastúpeného advokátom JUDr. M. S., Č., ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Martin v konaní vedenom pod sp. zn. 12 T 6/2006 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 2 T 112/2004), a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. K. o d m i e t a ako podanú zjavne neoprávnenou osobou.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. novembra 2008 doručená sťažnosť P. K. (ďalej len „sťažovateľ“), v ktorej namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Martin (ďalej

len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 12 T 6/2006 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 2 T 112/2004).

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol:

«Okresný súd Martin vo veci nekonal počas viacerých období, a to:

- v čase od podania obžaloby (30. 07. 2004) do vykonania hlavného pojednávania (25. 01. 2005) v predchádzajúcom trestnom konaní vedenom pod sp. zn. 2T/112/2004, t. j. vyše 5 mesiacov,

- od podania novej obžaloby (02. 02. 2006) do vydania trestného rozkazu (14. 11. 2006) v trestnom konaní vedenom pod sp. zn. 12 T/6/2006, t. j. vyše 9 mesiacov,

- od podania odporu obvinenej proti trestnému rozkazu do vykonania hlavného pojednávania dňa 23. 10. 2007, t. j. vyše 10 mesiacov,

- no najmä v období od vykonania hlavného pojednávania (23. 10. 2007) až doposiaľ, bol v konaní nečinný 1 rok, čím porušil sťažovateľovo základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov upravené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Súčasnú trestnú konanie vedené pod sp. zn. 12 T/6/2006 tak, ako aj predchádzajúce trestné konanie vedené pod sp. zn. 2 T/112/2004, je teda poznačené nečinnosťou súdu.

Sťažovateľ vidí porušenie svojho ústavného práva v neprimeraných časových prietahoch spôsobených nečinnosťou súdu najmä v čase od posledného pojednávania v trestnom konaní vedenom pod sp. zn. 12 T/6/2006 až doposiaľ, s poukazom na ďalšie uvedené obdobia nečinnosti súdu. Sťažovateľ považuje za potrebné poukázať na skutočnosť, že súd aj v prípade vydania trestného rozkazu pod sp. zn. 12 T/6/2006 zo dňa 14. 11. 2006 na základe obžaloby zo dňa 02. 02. 2006 sp. zn. 2 Pv/248/03-121 postupoval v rozpore s ustanovením čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, keďže trestný rozkaz patrí medzi „skrátene“ formy trestného konania. Súd však predmetný trestný rozkaz vydal až po 9 mesiacoch od doručenia obžaloby súdu.

Od spáchania skutku (22. 02. 2003) doposiaľ uplynulo vyše 5 rokov, samotné trestné konanie pred súdom trvá už vyše 4 roky, pričom prejednávanie predmetnej trestnej veci sa svojou náročnosťou nevymyká prejednávaníu iných trestných vecí rovnakého, resp. podobného druhu.»

V závere sťažnosti sťažovateľ žiada, aby ústavný súd konštatoval, že v konaní vedenom okresným súdom pod sp.zn. 12 T 6/2006 (pôvodne vedenom pod sp.zn. 2 T 112/2004) došlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prieťahov, priznal mu finančné zadost'učinenie v sume 30 000 Sk a uložil okresnému súdu povinnosť nahradiť mu trovy právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na takéto nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Ústavný súd skúmal aj to, či sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou, ktorá je nositeľom základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

Z obsahu sťažnosti, z jej príloh a z predloženého súdneho spisu ústavný súd zistil, že sťažovateľ až do rozhodnutia okresného súdu vyhláseného na hlavnom pojednávaní 23. októbra 2007 mal v napadnutom trestnom konaní štatút strany – poškodeného [§ 12 ods. 6 zákona č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom (Trestný poriadok) účinný do 31. decembra 2005, resp. § 10 ods. 10 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov], pričom si v rámci adhézneho konania uplatňoval nárok na náhradu škody. O uvedenom nároku okresný súd rozhodol rozsudkom z 25. januára 2005 v konaní v tom čase vedenom pod sp. zn. 2 T 112/2004 s tým, že sťažovateľa odkázal s uplatnením nároku na občianskoprávne konanie. V odôvodnení uznesenia Krajského súdu v Žiline sp. zn. 2 To 121/05 z 26. októbra 2005, ktorým bol napadnutý prvostupňový rozsudok zrušený, bolo v súvislosti s uplatňovaným nárokom na náhradu škody uvedené:

„Zo spisu plynie, že obžalovaná vykonávala služobnú cestu. Preto mal súd na začiatku hlavného pojednávania podľa § 206 ods. 3 Tr. por. (per analogiam) vysloviť, že poškodeného s nárokom na náhradu škody do konania nepripúšťa. Výrok rozsudku potom nemal obsahovať časť o náhrade škody.“

V súlade s citovaným právnym názorom Krajského súdu v Žiline okresný súd na hlavnom pojednávaní 23. októbra 2007 za prítomnosti sťažovateľa vyhlásil uznesenie, že podľa § 256 ods. 3 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov nepripúšťa sťažovateľa do konania ako poškodeného s nárokom na náhradu škody. Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní uskutočnenom 23. októbra 2007 okrem iného vyplýva, že uvedené uznesenie bolo *„vyhlásené, odôvodnené a dané poučenie o opravnom prostriedku“*.

Podľa § 179 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov uznesenie treba oznámiť osobe, ktorej sa priamo dotýka, ako aj osobe, ktorá naň dala svojím návrhom podnet; uznesenie súdu sa oznámi aj prokurátorovi. Oznámenie sa robí

bud' vyhlásením uznesenia v prítomnosti toho, komu treba uznesenie oznámiť, alebo doručením rovnopisu uznesenia.

Keďže sťažovateľ pri vyhlásení uznesenia bol prítomný a v súdnom spise sa nenachádza dôkaz o tom, že by uvedené uznesenie bolo napadnuté sťažnosťou, ústavný súd konštatuje, že týmto rozhodnutím (po uplynutí lehoty na podanie riadneho opravného prostriedku) bolo právoplatne rozhodnuté, že sťažovateľ nemá v napadnutom konaní štatút poškodeného.

Z formálnoprávneho hľadiska sťažovateľ teda nemôže disponovať základnými právami a slobodami zaručenými poškodenému ako strane v konaní pre uvedené súdne konanie a v čase, keď bola ústavnému súdu doručená jeho sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (5. november 2008), bol na jej podanie osobou zjavne neoprávnenou.

Článok 48 ods. 2 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy poskytujú ochranu pred porušením základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov v konaní pred súdom len jeho účastníkovi [resp. v trestnom konaní tiež poškodenému, ako strane v konaní pred súdom (§ 12 ods. 6 zákona č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom (Trestný poriadok) účinný do 31. decembra 2005, resp. § 10 ods. 10 a § 46 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov)], pretože len vo vzťahu k nemu sa plní účel tohto základného práva, ktorým je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu (II. ÚS 10/01, I. ÚS 55/02).

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť odmietol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sa ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľa obsiahnutými v petite jeho sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. januára 2009